

SNOWBORDERICA ANA I PUSTOLOV IGOR život u pokretu

Biciklom s mora

Gdje da uopće počnem s ovim spontanim izletom? Mateja je javila da je uzela godišnji i da će biti na Hvaru, zatim Urška da će doći biciklom i onda Igorov doktor da gospodin trkač na natrgranim ligamentima mora još malo mirovati. Nikad ne znaš što ti sutra nosi, pa zlu ne trebalo iskoristim rupu u kalendaru i zovem autobusnu kompaniju ne bih li namolila prijevoz bicikla i sebe do Splita. Služba za putnike potvrdila mi je da ne bi trebalo biti problema, a vozač klasično reagirao s: "A di ti misliš da ću ti ja to staviti?"

Dva dana u Matejinom raji na plaži bila su sasvim dovoljna za napuniti baterije i nikad mi nije žao previliti toliki put za trenutak te ljepote. Znatiželjno Uršku ispitujem kako joj je bilo biciklirati iz Ljubljane do Hvara i svakim odgovorom shvatim koji sam ja zapravo strašljivi ziheraš. Ja hrabra Ana koja skejta i borda i svašta nešto. Pa prođimo kroz bitne razlike u našem razmišljanju oko, recimo, planiranja biciklističke ture. Meni ne bi bilo ni na kraj pameti ići bez točne rute, dok ona odlučuje po putu gdje će. Ni u snu ne bih na višednevnu turu krenula sama, dok ona radije ide sama jer je najgori ishod da je udari auto, a onda i bolje da nitko drugi ne bude ozlijeđen. Ja bih spavanje organizirala kako znam i umijem, a ona ima taktiku da vozi dok nije toliko umorna da joj nije bitno gdje će spavati.

Urškino spavanje

Sad kad znamo kako Urškina glavica radi, reći ću vam gdje je spavala na putu prema jugu. Prvog dana zaleгла je iza nekog zidića u marini pored Crikvenice, drugog se popela na terasu prazne vikendice, a trećeg ušla u kućicu na dječjem igralištu jer ju je ulovila oluja. Zanimljivi info je da je Urška prije koji tjedan bila srušena sa svog motora, a onda sljedeći dan zasjela u kafić baš pored mafijaša koji je u tom trenu upucan. Nije ni čudo da ju ovakvi minorni detalji ne brinu.

Na dan pokreta budimo se u 4 sata i pored bicikla nas dočekaju smoot-hieji i čokoladice koje nam je, dok smo spavale, spremila Mateja. Bilješka sebi: ovakve sitnice znače sve na svijetu! Mjesečina je jaka i lampa nam uopće ne treba pa se po makadamu krećemo kotrljati prema tunelu. Tko ne zna kako tunel u Pitvama izgleda neka mu Google pomogne. Ove su ga godine bar asfaltirali i jutarnja jurnjava s jednom lampom je po prvi put bila užitak. Na trajekt stižemo u zadnjoj minuti jer, eto, volim odokativno odrediti koliko nam treba za 20 kilometara i savršeno pogađam. Obilan doručak u Splitu (čitaj: kruh, humus i banane) pa krećemo prema Klisu.

Dobivamo svoju prvu dozu adrenalina pored jurećih kamiona, ali znamo da će biti bolje čim izađemo iz grada. Danas nam je plan doći do Gračaca. Negdje oko Muća nam dečki iz grmlja nježno dovikuju: Kurvo! Kurvo! I taman su dobro došli da malo razbiju monotoniju ravne ceste. Očito ne znaju da žena koja cijeli dan sjedi na biciklu ne može biti kurva. Fizički ne može!

Stabla zrelih trešanja zaustavljaju nas svako malo, a na Čikoli, koju prvi put vidim ovako čistu i punu vode, razmatramo i opciju kupanja. Sparina je nepodnošljiva. U Knin se spuštamo taman pred pljusak pa guštamo na čaju pod krovom, punimo telefone i od umora se smijemo svemu, a ponajviše tome da me anketarka u dućanu, usprkos mojoj odori kao da sam s Tour de Francea, pitala jesam li došla autom, pješice ili biciklom.

Prestankom kiše, osvježene nastavljamo put Gračaca po cesti za

koju sam Urški obećala da je ravna. Nije bila ravna. Bila je stalno uzbrdo. Tri sata uzbrdo. Tri sata uzbrdo s vjetrom u prsa. Shvatile smo da je nebitno hodamo li ili vozimo pa Urška svako toliko silazi s bicikla i šeće pored mene, dok ja upirem svom snagom.

Motel u raspadu

Opet lažno Urški obećavam super smještaj u Gračacu i odvodim je na parking Cerovačkih pećina. Niz napuštenih kućica i cijeli motel u raspadu. Nakon kratkog vijećanja odlučujemo se za prvi kat motela. Jest da je izgledao kao u horor filmovima i da je sve bilo razbijeno i da smo obje u glavi prevrtjele najgore scenarije, ali nam nije bilo druge nego zadržati misli za sebe i granom pomesti pod. Liježemo u vreću u nadi da ćemo zaspati prije mraka i čudovišta koje on nosi, ali taman kad nas počinje loviti san ogromna buka počinje se lomiti iz daljine. Širom rasko-

lačenih očiju shvaćamo da je vlak i vraćamo se u vreću.

Urška mi napominje da što god da se po noći dogodilo, smijem je probuditi, samo neka je ne dotaknem jer bi mogla umrijeti od straha. Sljedeći dan uživamo u znatno hladnijem vremenu na putu prema Karlovcu. No što smo mi bliže Plitvicama, to su bliže i povratnici s mora i nebrojeni autobusi. Trenutno se jučerašnji neracionalan strah spavanja u motelu čini šaljiv u usporedbi s ovim racionalnim strahom od prometa. Kamioni i auti su u prosjeku bili relativno pažljivi, izuzev par budala, no autobusi imaju neki ozbiljan problem. Zar im stvarno nečiji život može biti toliko nebitan? S pulsom 200 trgamo dvije grane i montiramo ih da vire s bicikla, da bar vizualno imamo neku širinu. Par će autobusnih kompanija definitivno dobiti moje pismo i bojkot usluga. Znam da je suludo vjerovati da je moj život nešto vrijedniji od nečijeg pokreta stopala na kočnicu, ali pustite me da se nadam.

Na Plitvicama nam obznanjuju da tu ne možemo vezati bicikle i da ih zapravo ne možemo vezati nigdje. Zbunjeno ih ostavljamo u šumi preko puta i sjedamo na pauzu s pogledom. Nekad se osjećam kao da imam kugu, a ne bicikl. Trauma na cesti se nastavlja i baš kad nam se nadbubrežna žlijezda htjela ugasiti, skrećemo u brda i biramo lokalne uspone umjesto jurnjave smrti. Sa skoro 180. kilometrom stižemo u Karlovac gdje nas čeka mama, voće, večera, tuš, krevet i ostali spektakli uobičajenog života. Imam dojam kao da mi ovaj izlet traje već mjesec dana, a ne samo zadnjih par. Puno se glupih fora, smiješnih priča i različitih krajolika izmjeni u dva dana na cesti. Putovati biciklom ima neku drugu čar nego otići na trening ili kružnu vožnju. Čiste i naspavane ujutro, svaka nastavlja u svom smjeru, ja za Zagreb, a Urška za Novo Mesto. Ovo je bila prava pustolovina! Ma s Urškom je uvijek pustolovina. Nešto kao s Igorom. Blago meni!

Kamioni i auti su u prosjeku bili relativno pažljivi, izuzev par budala, no autobusi imaju neki ozbiljan problem. Zar im stvarno nečiji život može biti toliko nebitan?

kalendari

LIPANJ

Adventure race: Rt Kamenjak - Svetica

2. lipnja
Monte Madonna (Šišan)
Discipline: trekking, mountain bike, kajak, abseil, ronjenje, plivanje
Dužina staze: 40 km (light), 80 km (ultra)
Vremenski limit za završetak utrke: 12 sati
Start: ultra 9 sati, light 11 sati

Extravergine MTB maraton

3. lipnja
Vodnjan
Rekreativna utrka za rekreativce i one malo jače vodit će vas područjem Vodnjanštine i njenim zapadnim dijelom u smjeru Peroja i Barbarige

Bale-Valle outdoor festival

8. - 10. lipnja
Bale
Prvi će vas dan osvježiti 10 km duga večernja atletska utrka, drugi dan na programu je pustolovna utrka "Infinitus adventure race", a treći dan je brdski biciklistički maraton

Umag night run

9. lipnja
Umag, Stella Maris
Start: 21.30 sati
Utrke na 5 km, 10 km i Kids Run

Jug na dva kotača

16. lipnja
Šišan
Rekreativna biciklistička vožnja

Štriga! Istrian rogaine challenge

16. lipnja
Buzet
Rogaining je orijentacijski sport na duge staze,

uključuje strategije kretanja i navigaciju između kontrolnih točaka koristeći razne tipove zemljovidna. Timovi mogu imati između 2 i 5 članova

Istralandia run & slide

23. lipnja
Brtonigla, Aquapark Istralandia
Zabavna utrka
Trči se 5 km kroz kompleks vodenog parka i okolnim stazama, no pravo iznenađenje slijedi na cilju. Najveća novost ove godine je dječja utrka.
Prijave: do 15. lipnja
Kotizacija: 100 kuna odrasli, 50 kuna djeca